

Rolnummer 3769
Arrest nr. 81/2006 van 17 mei 2006

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 146, derde en vierde lid, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Ieper.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters A. Arts en M. Melchior, en de rechters L. Lavrysen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke en J. Spreutels, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Arts,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging

Bij vonnis van 13 juni 2005 in zake het openbaar ministerie tegen M. Degrave en de n.v. Voeders Degrave, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 12 september 2005, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Ieper de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 146, derde en vierde lid, van het decreet [van het Vlaamse Gewest] op de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 het grondwettelijk legaliteitsbeginsel, neergelegd in artikel 12, tweede lid, en artikel 14 van de Grondwet, aldus geïnterpreteerd dat het geen toepassing kent op gebieden die in de ruimtelijke uitvoeringsplannen of de plannen van aanleg zijn aangewezen als ‘ landschappelijk waardevolle agrarische gebieden ’ doordat zulke gebieden moeten worden geacht ‘ agrarische gebieden met bijzondere bestemming te zijn en mitsdien kwetsbare gebieden ’ ? ».

M. Degrave, wonende te 8840 Staden, Houthulststraat 21, en de Vlaamse Regering hebben ieder een memorie en een memorie van wederantwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 22 maart 2006 :

- zijn verschenen :

. Mr. R. Jaspers, advocaat bij de balie te Antwerpen, *loco* Mr. A. Lust, advocaat bij de balie te Brugge, voor M. Degrave;

. Mr. B. Martel *loco* Mr. P. Van Orshoven, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Vlaamse Regering;

- hebben de rechters-verslaggevers L. Lavrysen en J.-P. Snappe verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

M. Degrave en de n.v. Voeders Degrave worden gedagvaard voor de Correctionele Rechtbank te Ieper. Er wordt beide beklaagden ten laste gelegd dat zij in strijd met de bepalingen van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, de voorschriften van het bijzonder plan van aanleg (B.P.A.) « Stampkot » (ministerieel besluit van 28 november 1995) en de aan hen op 10 juni 1996 verleende stedenbouwkundige vergunning, een machinekamer met een hoogte van 33 meter in stand hebben gehouden, terwijl in de stedenbouwkundige vergunning alsook in het B.P.A. in een maximumhoogte van 28 meter was voorzien.

In het bodemgeschil wordt niet betwist dat de constructie destijds op wederrechtelijke wijze en in strijd met de toen verleende vergunning werd opgericht en in stand werd gehouden. De beide beklagden beklemtonen echter dat in het licht van de recente rechtspraak van het Arbitragehof het instandhoudingsmisdrijf enkel dan nog strafbaar is wanneer de beweerde onwettige constructie in een ruimtelijk kwetsbaar gebied zou zijn gelegen en betwisten dat een landschappelijk waardevol agrarisch gebied een agrarisch gebied met bijzondere waarde is en aldus kan worden gelijkgesteld met een ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van artikel 146, vierde lid, van het decreet van 18 mei 1999.

De beklagden werpen op dat het in essentie aan de rechters wordt overgelaten om in ieder individueel geval uit te maken of het al dan niet een agrarisch gebied met bijzondere waarde betreft, hetgeen evenwel in strijd zou zijn met het legaliteitsbeginsel in strafzaken.

Zij vragen de Correctionele Rechtbank te Ieper dienvolgens voormelde prejudiciële vraag aan het Hof te stellen.

III. *In rechte*

- A -

A.1.1. Allereerst voeren de verwerende partijen voor de verwijzende rechter aan dat de onderscheiden wetgevers, telkens als zij aan enig onderdeel van het grondgebied een welbepaalde hoedanigheid, bestemming of functie geven, die gebiedsdelen een bepaalde naam geven en grafisch voorstellen en afbakenen. Daardoor wordt bereikt dat iedere burger precies weet wat het statuut is van het gebiedsdeel waarvan hij eigenaar, bezitter of gebruiker is. Vooraleer die aanwijzing een normatieve uitwerking kan hebben, is publicatie in het *Belgisch Staatsblad* vereist : dit is een fundamentele eis van de rechtszekerheid.

Stedenbouwkundig kan het grondgebied worden ingedeeld overeenkomstig de algemene categorieën die in het koninklijk besluit van 28 december 1972 zijn omschreven.

A.1.2. De verwerende partijen voor de verwijzende rechter doen vervolgens opmerken dat de agrarische gebieden, in overeenstemming met het voormelde besluit van 28 december 1972, gebieden zijn die substantieel bestemd zijn voor de landbouw in de ruime zin. Vaak worden ten aanzien van die gebieden andere aanwijzingen in overdruk aangebracht die niet enkel bepaalde milieudoelinden kunnen nastreven, maar tevens loutere doeleinden van goede ruimtelijke ordening.

Door de decreetgever wordt de term « agrarisch gebied met bijzondere waarde » in onderscheiden wetteksten gebruikt, waarbij de betekenis ervan niet altijd duidelijk is. De verwerende partijen voor de verwijzende rechter menen in elk geval dat een « agrarisch gebied met bijzondere waarde » hoe dan ook niet samenvalt met of gelijk te stellen is met een « landschappelijk waardevol agrarisch gebied ». Daarvoor verwijzen zij naar de artikelen 9 en 11 van het besluit van de Vlaamse Regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu en menen zij dat de decreetgever aldus twee verschillende gebiedsaanwijzingen heeft bedoeld.

A.1.3. Vervolgens wijzen de verwerende partijen voor de verwijzende rechter erop dat artikel 146, vierde lid, van het decreet van 18 mei 1999 « houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening » uitdrukkelijk stelt dat enkel kwetsbaar zijn de gebieden die met de aldaar vermelde benaming « aangewezen [zijn] in ruimtelijke uitvoeringsplannen en plannen van aanleg ». Er wordt enkel een uitzondering gemaakt voor de « beschermde duingebieden » en voor de « voor het duingebied belangrijke landbouwgebieden », omdat die gebieden niet in de plannen van aanleg zijn afgebakend, maar in geëigende plannen.

A.1.4. Vervolgens vragen de verwerende partijen voor de verwijzende rechter zich ook af waarom artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 uitdrukkelijk de « agrarische gebieden met ecologische waarde » en de « voor het duingebied belangrijke landbouwgebieden » vermeldt, als het toch de bedoeling zou geweest zijn alle landbouwgebieden, andere dan de « gewone », voor de toepassing van die bepaling te beschouwen als « agrarische gebieden met bijzondere waarde ».

In elk geval moet, volgens de verwerende partijen voor de verwijzende rechter, worden besloten dat artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 onvoldoende nauwkeurig, duidelijk en voorspelbaar is om in overeenstemming te zijn met het grondwettelijke legaliteitsbeginsel. De aan de rechter toegekende beoordelingsvrijheid is totaal, en de burger, die een niet-vergund werk in stand houdt in een ander dan een « gewoon » agrarisch gebied, kan onmogelijk weten of hij al dan niet strafbaar is.

A.1.5. De verwerende partijen voor de verwijzende rechter werpen nog op dat artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 ook zo kan worden geïnterpreteerd dat als « agrarische gebieden met bijzondere waarde » enkel die gebieden kunnen worden aangezien die aldus uitdrukkelijk in behoorlijk bekendgemaakte plannen van aanleg of ruimtelijke uitvoeringsplannen zijn aangewezen. In die interpretatie is er geen schending van het grondwettelijke legaliteitsbeginsel.

A.2.1. De Vlaamse Regering merkt op dat de artikelen 12 en 14 van de Grondwet niet verbieden dat een wet of decreet een beoordelingsbevoegdheid toekent aan de rechter die belast is met de toepassing ervan, voor zover zij de bijzondere eisen van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan de strafwetten moeten voldoen, niet miskent. Bovendien mag de strafwet een zekere flexibiliteit vertonen met het oog op wijzigende omstandigheden, op voorwaarde dat de bepalingen zo zijn geformuleerd dat eenieder, op het ogenblik waarop hij een gedrag aanneemt, kan uitmaken of dat gedrag al dan niet strafbaar is.

Te dezen moet dus worden nagegaan of de bestreden bepaling aan die grondwettelijke vereisten voldoet.

A.2.2. Aangaande de notie « agrarisch gebied met bijzondere waarde » in artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 wijst de Vlaamse Regering erop dat het Hof reeds tweemaal heeft geoordeeld dat de strafbaarheid, als voortdurend misdrijf, van het in stand houden van een stedenbouwmisdrijf wanneer het misdrijf plaatsvindt in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voldoet aan de vereisten van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan de strafwetten moeten voldoen.

A.2.3. Wat de interpretatie van het begrip « agrarisch gebied met bijzondere waarde » betreft als omvattende de « landschappelijk waardevolle agrarische gebieden », dient, volgens de Vlaamse Regering, dezelfde opmerking te worden gemaakt. Het kan moeilijk worden betwist dat een « landschappelijk waardevol agrarisch gebied » een « agrarisch gebied met bijzondere waarde » zou zijn.

De terminologie is, volgens de Vlaamse Regering, duidelijk. Vervolgens kan, met verwijzing naar het koninklijk besluit van 28 december 1972 en naar de rechtspraak van de Raad van State, worden aangenomen dat een « landschappelijk waardevol agrarisch gebied » steeds een zeer specifiek esthetisch kenmerk heeft. Bovendien moet worden aanvaard dat een overdruk op een plan per hypothese steeds een bijzonder kenmerk is.

Het voorgaande werd, volgens de Vlaamse Regering, tevens uitdrukkelijk bevestigd door het Hof van Cassatie in zijn arrest van 22 februari 2005.

A.2.4. Aangaande de interpretatie van het begrip « agrarisch gebied met bijzondere waarde » in artikel 145*bis* van het decreet van 18 mei 1999, betoogt de Vlaamse Regering dat de decreetgever ervan uitging dat, door de schrapping van het begrip « agrarisch gebied met bijzondere waarde », onder het begrip « ruimtelijk kwetsbaar gebied » niet langer de « landschappelijk waardevolle agrarische gebieden » worden begrepen. Hieruit moet noodzakelijkerwijze worden afgeleid dat volgens de decreetgever een « landschappelijk waardevol agrarisch gebied » wel degelijk een « agrarisch gebied met bijzondere waarde » is. Hier anders over oordelen zou de wijziging van artikel 145*bis* zinledig maken.

Ter verantwoording van die stelling beroept de Vlaamse Regering zich op het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het decreet van 22 april 2005. Uit dat advies vloeit voort dat de « landschappelijk waardevolle agrarische gebieden » geen kwetsbare gebieden meer zijn in de zin van artikel 145*bis* van het decreet van 18 mei 1999, maar wel nog steeds in de zin van artikel 146 van voormeld decreet. Het doel en het gevolg van de recente wijziging van het decreet van 18 mei 1999 is dus enkel dat beide artikelen voortaan een nog meer uiteenlopende werkingssfeer hebben, hoewel zij in beginsel beide van toepassing zijn op « ruimtelijk kwetsbare gebieden ». Dit betekent echter niet dat de limitatief opgesomde begrippen die worden gehanteerd om het toepassingsgebied te bepalen, waaronder met name het « agrarisch gebied met bijzondere waarde », in beide gevallen verschillend moeten worden geïnterpreteerd.

Bovendien is de beperking van het optreden van de decreetgever tot artikel 145bis pertinent. Er bestaat een fundamenteel verschil tussen het stelsel van de zonevreemde woningen, enerzijds, en het stelsel van de instandhouding van stedenbouwmisdrijven, anderzijds.

A.3.1. In antwoord op de memorie van de Vlaamse Regering, menen de verwerende partijen voor de verwijzende rechter dat de decreetgever, bij het decreet van 4 juni 2003, met zekerheid geen onderscheiden behandeling heeft gewild tussen de regeling van de zonevreemde woningen en de regeling van de instandhouding van de stedenbouwmisdrijven. De decreetgever heeft identieke begrippen gelijk willen invullen.

A.3.2. Vervolgens voeren de verwerende partijen voor de verwijzende rechter aan dat niet de vraag of de interpretatie van het Hof van Cassatie van artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 mogelijk is, aan de orde is, maar enkel de vraag of die bepaling, aldus uitgelegd, aan het grondwettelijke legaliteitsbeginsel voldoet. Het standpunt dat de Vlaamse Regering thans verdedigt, komt erop neer dat voor de toepassing van artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 alle agrarische gebieden, andere dan de « gewone », moeten worden beschouwd als kwetsbaar.

Indien die redenering van de Vlaamse Regering wordt gevolgd, dan heeft de huidige redactie van de artikelen 145bis, § 1, en 146 van het decreet van 18 mei 1999 weinig zin en wordt een standpunt verdedigd dat geenszins kan worden geacht de bedoeling van de decreetgever te zijn geweest.

A.4.1. In antwoord op de memorie van de verwerende partijen voor de verwijzende rechter, merkt de Vlaamse Regering op dat het Hof van Cassatie zijn standpunt, zoals verwoord in het arrest van 22 februari 2005, heeft bevestigd in zijn arrest van 13 september 2005.

A.4.2. De Vlaamse Regering wijst vervolgens erop dat de memorie ingediend door de verwerende partijen voor de verwijzende rechter, geen enkel argument bevat waaruit tot de ongrondwettigheid van de bestreden interpretatie zou kunnen worden besloten. De verwijzing naar de bekendmakingsplicht door de verschillende wetgevers, noch de interpretatie van het begrip « agrarisch gebied met bijzondere waarde » in andere wetgevendende bepalingen, is relevant voor de oplossing van het bodemgeschil.

Het komt de Vlaamse Regering voor dat de verwerende partijen voor de verwijzende rechter proberen onduidelijkheid te creëren omtrent de potentiële draagwijdte van het begrip « agrarisch gebied met bijzondere waarde ». Daarbij wordt evenwel manifest voorbijgegaan aan de draagwijdte van de prejudiciële vraag, die door de verwijzende rechter terecht werd beperkt tot het in het bodemgeschil gerezen interpretatieprobleem. De Vlaamse Regering herhaalt haar standpunt dat de interpretatie van « landschappelijk waardevol agrarisch gebied » als « agrarisch gebied met bijzondere waarde » voortvloeit uit de omstandigheid dat gewone begrippen uit de omgangstaal op een voor de hand liggende manier worden uitgelegd.

- B -

B.1. Artikel 146, derde en vierde lid, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 « houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening », zoals ingevoegd bij artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 « houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft », gewijzigd bij artikel 46, 3°, van het decreet van 21 november 2003, en zoals gedeeltelijk vernietigd bij het arrest van het Hof nr. 14/2005 van 19 januari 2005, bepaalt :

« De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

Onder de ruimtelijk kwetsbare gebieden worden verstaan de groengebieden, natuurgebieden, natuurgebieden met wetenschappelijke waarde, natuurreservaten, natuurontwikkelingsgebieden, parkgebieden, bosgebieden, valleigebieden, brongebieden, agrarische gebieden met ecologische waarde of belang, agrarische gebieden met bijzondere waarde, grote eenheden natuur, grote eenheden natuur in ontwikkeling en de ermee vergelijkbare gebieden, aangewezen in ruimtelijke uitvoeringsplannen of plannen van aanleg, alsook de beschermde duingebieden en voor het duingebied belangrijke landbouwgebieden, aangewezen krachtens het decreet van 14 juli 1993 houdende maatregelen tot bescherming van de kustduinen ».

B.2. De verwijzende rechter vraagt of die bepaling bestaanbaar is met de artikelen 12, tweede lid, en 14 van de Grondwet, « aldus geïnterpreteerd dat het geen toepassing kent op gebieden die in de ruimtelijke uitvoeringsplannen of de plannen van aanleg zijn aangewezen als ‘ landschappelijk waardevolle agrarische gebieden ’ doordat zulke gebieden moeten worden geacht ‘ agrarische gebieden met bijzondere bestemming te zijn en mitsdien kwetsbare gebieden ’ ».

B.3. Artikel 12, tweede lid, van de Grondwet bepaalt :

« Niemand kan worden vervolgd dan in de gevallen die de wet bepaalt en in de vorm die zij voorschrijft ».

Artikel 14 van de Grondwet bepaalt :

« Geen straf kan worden ingevoerd of toegepast dan krachtens de wet ».

B.4.1. Door aan de wetgevende macht de bevoegdheid te verlenen, enerzijds, om te bepalen in welke gevallen en in welke vorm strafvervolging mogelijk is en, anderzijds, om een wet aan te nemen op grond waarvan een straf kan worden bepaald en toegepast, waarborgen de artikelen 12, tweede lid, en 14 van de Grondwet aan elke burger dat geen enkele gedraging strafbaar zal worden gesteld en geen enkele straf zal worden opgelegd dan krachtens regels aangenomen door een democratisch verkozen beraadslagende vergadering.

Het legaliteitsbeginsel in strafzaken gaat bovendien uit van de idee dat de strafwet moet worden geformuleerd in bewoordingen op grond waarvan eenieder, op het ogenblik waarop hij een gedrag aanneemt, kan uitmaken of dat gedrag al dan niet strafbaar is. Het eist dat de wetgever in voldoende nauwkeurige, duidelijke en rechtszekerheid biedende bewoordingen

bepaalt welke feiten strafbaar worden gesteld, zodat, enerzijds, degene die een gedrag aanneemt, vooraf op afdoende wijze kan inschatten wat het strafrechtelijke gevolg van dat gedrag kan zijn en, anderzijds, aan de rechter geen al te grote beoordelingsvrijheid wordt gelaten.

Het legaliteitsbeginsel in strafzaken staat evenwel niet eraan in de weg dat de wet aan de rechter een beoordelingsbevoegdheid toekent. Er dient immers rekening te worden gehouden met het algemene karakter van de wetten, de uiteenlopende situaties waarop zij van toepassing zijn en de evolutie van de gedragingen die zij bestraffen.

Aan het vereiste dat een misdrijf duidelijk moet worden omschreven in de wet is voldaan wanneer de rechtzoekende, op basis van de bewoordingen van de relevante bepaling en, indien nodig, met behulp van de interpretatie daarvan door de rechtscolleges, kan weten welke handelingen en welke verzuimen zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid meebrengen.

B.4.2. Enkel bij het onderzoek van een specifieke strafbepaling is het mogelijk om, rekening houdend met de elementen eigen aan de misdrijven die zij wil bestraffen, te bepalen of de door de wetgever gehanteerde algemene bewoordingen zo vaag zijn dat ze het strafrechtelijke legaliteitsbeginsel zouden schenden.

B.5.1. Artikel 146, derde lid, van het decreet van 18 mei 1999 bepaalt in welk geval het in stand houden van een stedenbouwmisdrijf strafbaar is.

B.5.2. Om de redenen die het Hof heeft aangegeven in zijn arresten nrs. 136/2004 en 14/2005, beantwoordt het geval van strafbaarheid van het in stand houden van een stedenbouwmisdrijf wanneer het misdrijf plaatsvindt in een ruimtelijk kwetsbaar gebied, aan de vereisten van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan de strafwetten moeten voldoen.

B.5.3. Te dezen stelt de verwijzende rechter evenwel vragen, niet bij de grondwettigheid van de strafbaarstelling van een stedenbouwmisdrijf in een ruimtelijk kwetsbaar gebied, maar bij de bestaanbaarheid van artikel 146, derde en vierde lid, met de artikelen 12, tweede lid, en 14 van de Grondwet, indien het, overeenkomstig de rechtspraak (Cass. 22 februari 2005, A.R. nr. P.04.1346.N, www.cass.be; Cass. 13 september 2005, A.R. nr. P.05.0479.N,

www.cass.be), aldus wordt geïnterpreteerd dat het van toepassing is op « landschappelijk waardevol agrarisch gebied » als « agrarisch gebied met bijzondere waarde ».

B.6.1. Uit de parlementaire voorbereiding van het decreet van 4 juni 2003, dat het in het geding zijnde vierde lid in het decreet van 18 mei 1999 heeft ingevoegd, volgt dat het de bedoeling was van de decreetgever de instandhouding van een bouwmisdrijf als voortdurend misdrijf niet te schrappen wanneer het misdrijf was gelegen in een ruimtelijk kwetsbaar gebied (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2002-2003, nr. 1566/1, p. 9). Volgens de indiener van het voorstel van decreet is de verjaring van de strafvordering niet van toepassing in de prioritaire gebieden. « Die kwetsbare gebieden zijn ondertussen genoegzaam bekend, want het is niet de eerste keer dat dit begrip wordt gehanteerd ». Bovendien besluit de indiener van het voorstel « dat in het gros van de gevallen de regeling van de verjaring van bouwmisdrijven wel van toepassing is » (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2002-2003, nr. 1566/7, p. 19).

B.6.2. De « landschappelijk waardevolle gebieden » zijn landelijke gebieden aangewezen in de gewestplannen die in overdruk de nadere aanwijzing « landschappelijk waardevol gebied » hebben gekregen (artikel 2 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen).

De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin (artikel 11.4.1 van voormeld koninklijk besluit). Landschappelijk waardevolle agrarische gebieden zijn agrarische gebieden waarvoor bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen. In die gebieden mogen alle handelingen en werken worden uitgevoerd die overeenstemmen met de in grondkleur aangegeven bestemming, voor zover zij de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengen (artikel 15.4.6.1 van voormeld koninklijk besluit).

De rechtspraak heeft dan ook kunnen besluiten dat die gebieden, die nauwkeurig zijn aangegeven in de gewestplannen, te beschouwen zijn als « agrarische gebieden met bijzondere waarde » die zijn « aangewezen in ruimtelijke uitvoeringsplannen of plannen van aanleg » in de zin van het in het geding zijnde artikel 146, vierde lid, van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

B.6.3. Het in het geding zijnde artikel 146, vierde lid, in zoverre het aldus wordt geïnterpreteerd dat de « landschappelijk waardevolle agrarische gebieden » begrepen zijn in de « agrarische gebieden met bijzondere waarde », voldoet aan de eisen van het legaliteitsbeginsel in strafzaken.

B.7. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 146, vierde lid, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 « houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening », ingevoegd bij artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 « houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft », schendt de artikelen 12, tweede lid, en 14 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 17 mei 2006.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Arts